

Utorok 16. týždňa

Mt 12,46-50

Skutoční Ježišovi príbuzní

V cirkvi, tele Ježiša Krista sú zväzky užšie ako pokrvné a nadobúdajú novú hĺbku

Väčšine z vás, čo ste tu, náš dobrý Pán Boh požehnal deti, alebo súrodencov. Zaiste ste teda už aj vy zažili, že ste nad konaním svojich detí, alebo bratov, či sestier, len nechápavo krútili hlavou. Niekedy od údivu, inokedy od bolesti. Niekedy pre nesúhlas, alebo len pre to, že ste celkom nechápali, či nevedeli kam to všetko s tým mojím dieťaťom, alebo súrodencom speje.

Niečo podobné prežívala i Ježišova pokrvná rodina v dnešnom evanjeliu. Prišli za Ježišom a chceli sa s ním rozprávať. On však odvetil tomu, čo mu to vravel: **„Kto je moja matka a kto sú moji bratia?“ Vystrel ruku nad svojich učeníkov a povedal: „Hľa, moja matka a moji bratia. Lebo každý, kto plní vôľu môjho Otca, ktorý je na nebesiach je môj brat i sestra i matka“** (Mt 12,48-50).

Prvá otázka, ktorá nám môže napadnúť pri počúvaní tohto textu je, prečo zrazu prišla za Ježišom jeho rodina. Nevedeli by sme to, keby nám to neprezradil vo svojom evanjeliu sv. Marek. Podľa neho sa k Ježišovým bratom dostal chýr, že je v stave hraničiacom zo šialenstvom. Chodí po krajine, uzdravuje a všetko nasvedčuje tomu, že si myslí o sebe, že je Boží syn. Preto prichádzajú s úmyslom vziať ho domov. O Márii sa nikde nehovorí, že prijala názor svojich synov. Nepripadá aj vám čudné, že sa tu hovorí o „viacerých synoch“ Panny Márie? Máme dve vysvetlenia, kto sú títo synovia. Podľa prastarej ortodoxnej tradície to môžu byť deti sv. Jozefa z prvého manželstva. To by znamenalo, že mladučka Mária dostala od Boha za manžela a ochrancu pre jej syna vdovca. Iné vysvetlenie vychádza výrazov chudobného aramejského jazyka, ktorý používa pre brata a bratranca rovnaké slovo. To by znamenalo, že za Ježišom prišli s Máriou jeho bratranci. Takže Mária nesúhlasila s týmito svojimi „synmi“, no možno predvídala nepríjemný výstup na verejnosti a chcela ho mierniť, alebo mu aj zabrániť. Nevieme to presne. Čo je však v príbehu dôležité, je to, aký postoj zaujal v celej „kauze“ Ježiš. Musel nielen neotrasiteľným spôsobom obhájiť svoju úlohu, ale aj zachrániť ich vieru. „Každý, kto plní vôľu môjho Otca, ktorý je na nebesiach je môj brat i sestra i matka“, vyriekol v tej chvíli. A vidíme, že sa mu to podarilo. Na Veľkú noc, opísanú neskôr v evanjeliu, nachádzame medzi veriacimi okrem Ježišovej matky aj jeho bratov. No nielen to. Ježiš má podnes na celom svete obrovský počet bratov a sestier či mám, ktorí uverili v neho.

Aké by to bolo krásne, keby všetci v našich rodinách prijali vieru a začali horlivo nasledovať Ježiša. Ako by sme sa tešili z priateľstiev, ktoré by boli nezištné, v ktorých by sme nachádzali skutočnú oporu.

Ja som mal to šťastie a takéto priateľstvá som zažil. Napríklad ešte pred vstupom do rehole, bol som členom spoločenstva, v ktorom nás spájala láska k Bohu a z nej pramenila vzájomná láska. Našiel som tam oporu pri dospievaní, podporu v mojom povolání, či jednoducho praktickú pomoc pri štúdiu, alebo práci. Dodnes, aj keď už nemáme možnosť stretať sa tak často, sme si veľmi blízki a naše spoločné stretnutia sú plné Božej prítomnosti.

Ježiš chce zachrániť a získať pre vzťah s Bohom čím viacerých. Robí to tak, že prehĺbuje náš pohľad na naše vzťahy s rodinou a priateľmi. Dáva im nový dôvod a nové naplnenie. Mohli by sme povedať novú motiváciu. Okolo tohto nového spojenia duchovnej a večnej povahy sa vinie skutočné puto, kým putá priateľstva a krvi sú iba vonkajšie a pominuteľné.

Preto modlime sa, bratia a sestry, za naše priateľstvá a rodiny. Vnesme do nich kúsok nášho svedectva o Ježišovi, ktorému sme dali život. Kúsok nepominuteľnosti. Prinesie im to určite novú kvalitu s príchťou večnosti.

Amen.